

De bootwerker

‘Ik kan jullie allemaal aan!’ schreeuwde de bootwerker.

‘Kalm aan, Piet,’ zei de kastelein.

‘Kom maar op!’ brulde de beschonken man. Hij stond midden in de kroeg en keek woest om zich heen, zijn grote vuisten in bokshouding.

‘Ik wil wel met je vechten,’ zei een jonge kerel in de hoek.

‘Niet hier!’ riep de kastelein. Hij begon zijn glaswerk weg te bergen.

‘Ik vecht waar ik wil!’ lalde Piet. Dreigend kwam hij op de waaghals af. Deze bleef zitten. Rustig stak hij zijn hand in de binnenzak van zijn zwartleren motorjek. Men zag opeens een glimmende revolver. Hij schoot meteen.

De bootwerker stond een moment met open mond, toen sloeg hij met een vreselijke klap tegen de vloer.

‘Zo doen we dat met branieschoppers,’ zei de schutter.

De andere klanten zaten wit achter hun tafeltjes.

Niemand bewoog zich. Niemand dorst iets te zeggen.

De jonge kerel gooide geld op tafel voor zijn vertering. Toen verrees hij, de revolver weer in zijn binnenzak. Op zijn gemak liep hij het café uit.

Nooit gevonden en nooit gestraft, en geen van de stamgasten scheen dat te betreuren.

Piet was een afschuwelijke vent geweest.

Er ging geen mens naar zijn begrafenis.

Ze waren blij dat hij dood was.

De collectant

Op de Böcklinbrug stond een kleine man te rammelen met een collectebus.

‘Waar is het voor?’ vroeg men meestal. Men wilde weten of het een prijzenswaardig doel was, want soms werd er gecollecteerd door de studenten, voor de soos, dus eigenlijk voor drank.

De kleine man liet dan steeds de wikkel om de bus lezen: Fonds E.H.B.O. Wel, een ongeluk zit in een klein hoekje en kan een ieder overkomen, dus velen stopten wat in de bus, die al aardig zwaar werd.

Nu kwam er een agent van politie. De kleine man schudde uitnodigend zijn bus. Maar de agent zei: ‘Laat mij uw collectantenkaart maar eens zien.’

‘Collectantenkaart? Nooit van gehoord.’

‘Aha,’ zei de politieman, ‘ik dacht het al. Er is namelijk heden geen collecte voor de ehbo.’

‘Wel wis en drie,’ zei de ander, ‘ik sta hier toch?’

‘En u beweert geld op te halen voor het Fonds ehbo?’

‘Het staat op de bus,’ zei de kleine man, ‘Eerste Hulp Bij Ongelukken. Daar ben ik een voorstander van. Een kleine vergoeding lijkt me wel op zijn plaats, zou ik zeggen. Het kost me enorm veel tijd, om nog maar niet te spreken van verband, jodium, hechtpleisters, zwachtels, de hele rataplan.’ Hij wees met zijn duim op zijn rugzak.

‘Wacht ’s even, doet u dat allemaal op eigen houtje?’ vroeg de agent verbaasd.

‘Dat is mijn natuur,’ zei de man, ‘ik ben individualist.’

‘Ja maar, hoor eens even hier...,’ zei de agent.

Luid gegier van banden! Een personenauto was uitgeweken voor een joch dat met een trekwegentje onbesuisd de rijbaan overstak. De auto reed het karretje te pletter. Het ventje gaf een kreet en holde weg. De auto intussen miste op een haar na een voetganger en ramde tegen de brugleuning. Er klonk een lange toetertoon, de bestuurder was met zijn hoofd op de claxon gevallen.

‘Leid het verkeer om!’ riep de kleine man tegen de agent, terwijl hij zijn rugzak loshaakte.

Het was bijna niet meer te volgen wat de collectant allemaal deed, zo rap ging het. Binnen een minuut lag de chauffeur met een kussentje onder zijn hoofd op het brugtrottoir. De collectant zat er geknield bij, zijn rugzak stond open. Bloedende wonden werden gestelpt, een arm werd gespakt, zwachtels en verbanden werden razendsnel om lichaamsdelen gewonden. Toen de ziekenwagen arriveerde was de chauffeur al weer bij kennis. Keurig verpakt werd hij op de brancard geheven. Hij gaf de collectant een hand. Met loeiende sirene schoot de ambulance weg.

‘Ziezo,’ zei de kleine man. Hij had zijn rugzak alweer ingepakt en aangehaakt. Hij pakte zijn collectebus op, die op de treeplank van de ongeluksauto stond. Toen richtte hij zich tot de agent die aantekeningen maakte voor zijn rapport.

‘Waar waren we ook weer gebleven?’ vroeg de

collectant.

De agent stak zwijgend zijn notitieboekje weg.
'Dat weet ik niet meer,' zei